

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Egregivm Certamen SS. Martyrum Index & Domnæ, & Multitudinis viginti millium martyrum: Ex actis à Simeone Metaphraste conscriptis: Paßi sunt paartim anno Christi 301 partim 302.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

Sin minus.

Spiritualiter.

Serm. in O. & uia Pasche.

Spirituale martyrium quale.

ctiorē illum sanguinis baptismū pparare: qui maiorem gratiam & gloriā procreat. Si verò i-
fctius baptismatis, nimirū realis martyrij, nec gratiam, nec causam, nec occasionem habuerimus, optabimus tanto ardentius verum sacri martyrij spiritum in nobis nutriri & mature-
cere: vt si non actu & opere, voluntate saltem & affectu Christo Domino nos gratos ostendamus: & qualecunq̄ testimonium feramus: si non acerba morte: saltem quotidiana veteris hominis mortificatione. Est enim, sicut preclare docet Bernardus, martyrij genus, & effusio quædam sanguinis in quotidiana corporis sui afflictione, diurnitate quidē molestius, sed horrore mitius quàm in illis martyribus: quorum membra ferro secantur: & sanguis apertè profunditur.

Vide Tom.

2. Annal. C.

Baron. anno

Christi 293.

301 & 302.

28. Decēb.

Iuxta Mar-

tyr. Roman.

Cyrillus epi-

scopus Nico-

mediensis

multa cōdit

monasteria.

a De his pas-

sin videre

licet Baronii

Tom. 1 & 2.

Annal. cōtra

EGREGIVM CERTAMEN SS. MARTYRUM INDES & DOMNAR, & Multitudinis viginti millium martyrum: Ex actis à Simeone Metaphraste conscriptis: Passi sunt partim anno Christi 301 partim 302.

QVO tempore secundum Galerius Maximianus in imperio agebat annum, præerat Nicomediensi Ecclesiæ Cyrillus episcopus: qui sedulo pastorali studio eam mirifice illustrabat. Excitabat passim cælestis disciplinæ & domicilia, tantisque virtutibus eadem excolebat, vt multi non modo Christiani, sed barbari etiam pulchritudine virtutis permoti, relicta deorum superstitione, eò cõfluere: seseq; & corpore & animo in societatem monacho-

nachorum libenter cōferrent. Erat ijs tempo-
 ribus Gentilis quædam incredibili pulchritu-
 dine virgo, Domna nomine: gloria insignis: in
 thalamo imperatorio nutrita: cunctisque ho-
 noribus aucta: ac postremò deorum sacrificijs,
 quæ in regia fiebant, maxima sacerdotum præ-
 secta. Verùm enim uerò cum præstanti esset in-
 dole, & ingenio ad res maximas & abditas cō-
 tuendo prædita, ut primùm de excellenti, &
 diuina prorsus Apostolorum doctrina, quædã
 audiuit, studiosè acta Apostolorum uoluerè
 cœpit: ex quibus tantum tamquæ suauem pie-
 tatis gustum percepit, ut spiritali quodã amore
 ebria, noctu ad Cyrillum ueniret: quò pleni-
 orem perfectioremquæ diuinarum rerum cog-
 nitionem ab eo hauriret. Cyrillus uerò Ponti-
 fex docile eius ingenium ita formauit refor-
 mauitquæ, ut signo Crucis ex more, dato nomi-
 ne, consignata, catechumena fieret: Agapiumquæ;
 diaconũ ab eodem Cyrillo catechistam acci-
 peret, qui diuinã legem exactissimè eam edo-
 ceret. Huius rei conscius erat tantùm regius
 quidam Eunuchus, Indes quidem nomine, ge-
 nere autem barbarus, sed moribus egregiè or-
 natus, qui paribus uotis ad Christiana sacra as-
 pirabat. Ambo igitur probè instituti, statuto
 tempore, baptismum suscepere: & quod in A-
 ctis legerant, quæcunquæ possidebant, earum
 rerum precia ad Cyrilli pedes in pauperes ero-
 ganda portarunt.

Non multò post Cyrillo Põtifice è uita sub-
 lato, * Anthimus in defuncti locum succedit:
 cuius sedis tempore, Persa quædam, perspecto
 eorum uitæ instituto, Præfecto domũs regis
 eos

*eos, qui mo-
 nasteria tunc
 temporis nõ
 fuisse cõten-
 dunt.*

*Excellentis
 Domnae in-
 genium.*

*Legendo a-
 cta Apосто-
 lorum sic
 Christianas*

*Instruitur à
 Cyrillo.*

*Indes Eunu-
 chus regius.*

*Dat sua pau-
 perib. Dom-
 na & Indes.
 Act. 4. & 5.*

*Anthimus
 succedit Cy-
 rillo.
 * al. Anti-
 mus.*

*Accusantur
à Persa quo-
dam.*

*Sanctæ eorū
suppelles.*

*Pristinæ hu-
ius consuetu-
dinis tam oc-
cidentalis,
quam Orien-
talis Eccle-
siæ, domum
ab Ecclesia
sumptam fer-
re Eucharis-
tiam, & in
arca colloca-
tam asserua-
re, eandemq;
diebus singu-
lis participa-
re frequen-
ter meminuit
Baron.*

Tom. I.

eos detulit, quod Christianam fidem excolerent, & stipendia sua pauperibus erogarent. Præfectus rem accuratius exploraturus, suasio- ne delatoris cubiculum eorum ingreditur. Cumque opes, & preciosas vestes, atq; suppellectilem delicatam, se inuenturum sperasset: nihil aliud præter diuinæ Crucis figuram, & librum sacrosanctum, opesque non alias, quàm duas streas in nudo solo stratas, reperit. Hæc generosorum Christi militū erat suppellex: hæc diuitiæ: quas cunctis mundi opibus & præcedentibus vitæ delicijs longè chariores habebant. Præterea fictile thuribulum & lucerna, & lignea arcula, quæ sacram continebat oblationem, cuius fiebant participes, apud eos inuenta sunt.

Cæterū sic detecti Domna atq; Indes Christiani, detruduntur in carcerem: ac famè diutius cruciantur: sed diuinitus impertitis alimentis pellunt in ediam. Itaque Præfectus cum præter opinionem eos corpore animoque optime affectos inueniret, ad blanditias & fraudes dæmonis conuersus eos ergastulo liberauit, & pristinas vitæ delicias, opes quoque & vestium splendorē restituit. Quæ omnia Christi athletæ ita admiserunt, ut clam maximam eorum partem Christianis pauperibus distribuerent: & sedulo misericordiæ operibus die nocteque incumberent. At verò, cum mente & cogitatione ineuitabiles antiqui serpentis fraudes Domna præuideret, ne Præfecti blanditijs & certamini eiusmodi, vni omnium periculosissimo, succumberet, non sine diuini Spiritus instinctu, instar Dauid Saulem fugientis simulauit

lauit insaniam; arrepta à dæmone speciem præ se ferens: quo vel sic è tabernaculis peccatorū ad Dei castra transire posset. Exhibebat inconditis clamoribus, & stultis gestibus, ingentem omnibus molestiam; commouebat simulata calamitate Præfetti animum ad misericordiā: qui eam postremò, Anthimo episcopo curandam commisit. Eam enim barbari etiam de Christianis habebant opinionem virtutis, vt dæmones ex obsessis fugarent corporibus, vt mentis corporisq̄ salutem faciliè restituerēt.

Itaque Domna Anthimo antistiti tradita, mox deposita simulatione mentem suam pontifici aperuit: qui eam, incredibili gaudio persusam vna cum inde (nam is quoque à Præfetto Domnæ in ministrum adhibitus erat) ad monasterium quoddam transmisit.

Interea Maximian⁹, accepta de Parthis Perisique victoria, theatrum erexit; congregataq̄ maxima populi frequentia, dijs suis sacrificia peregit. Quod cum Christiani, qui fortè præsentés erant, animaduertérēt, tacito discessu nefandos ritus & sacrilegum cultum detestati sunt. Quos Maximianus abeuntes compellans: Quo, inquit, abitis, ò homines, luci tenebras præferentes; & deos nostros, à quibus hoc vniuersum dependet, contemnentes? Non videtis victorias & trophæa? Non videtis bona plurima, quibus indies à dijs cumulamur? non gloriam, quæ augetur? nõ Imperium quod dilatatur? non ciuitates quæ partim quidem nunc captæ sunt, partim capiendæ? nõ gentium Reges quæ ex sublimi folio in seruitutem à nobis redacti sunt? Cuiusnam hæc, nisi deorū,

Domna simulat amentiam cum Dauid.

1. Reg. 21.

Consueuisse planè Gentiles ad liberandos arreptos à dæmone Christianorum auxilium implorare declarat

Baron. ex Tertulliano, Cypriano & alijs SS.

Domna Indes mittitur ab Anthimo ad quoddam monasterium.

Hæc dicit Maximianus alludens ad insignem de Peris & Parthis obtentam victoriam, quæ vni à Ctesiphontem (quod antea Romano: uris

FFF

con-

Romano: uris

*Imperatorū
nemini li
cuisset) im
perū propa
gasset, & re
gias personas
captiuas du
xisset. Hæc
Baron. Tom.
Annal. 2.
anno 301.
Vltio diuina
in blasphem
mos.*

*Reuocatur
in regiam ex
monasterio
Indes.*

*S. Indes
multos ad
Christū tra
ducit.*

contingunt prouidentia? Cū hæc elato ani
mo & superbo spiritu plenis buccis intonaret,
totoque animi impetu impietate agitaret, ecce
in medio solis æstu, cælo mirificè blandiente,
repentè erupere tonitrua, & micætia fulgetra,
cum valida imbrium tempestate; quæ vniuer
sam multitudinem tãto terrore cõpleuerunt,
vt alij quidem semianimes humi sternerentur:
alij, dum fuga salutem quærunt, violento exitu
compressi atque oppressi expirarēt. Neque ibi
tamen iusta Dei indignatio subficit: sed aqua
rum insuper inundationes, lætas segetes fundi
tus sustulerunt, vnaque secum in mare præci
pites egerūt. Hæc, quanquã grauis nõ minus quã
repentina calamitas, Maximiani animum ab
errore & dementia nequaquam reuocare po
tuit: imò verò, eo impietatis processit, vt com
perta Domnæ & Indes Eunuchi pietate & re
ligione, qua à deorum cultu penitus descie
rant, primum quidem in regie domus præfe
fectū indignatione conuerterit: eumquẽ præfe
ctura exutum Claudiopolim ad camelorum ser
uitia amandarit. Deindè indicta publicis edi
ctis, in Christianos omnes sæuissima persecu
tione, Indem cõfestim reduci præcepit: Dom
na in monasteria relicta, quod eam mentis ra
bie reuerà laborare putaret. At verò Indes in
regiam reductus orationibus & ieiunijs vacas,
non solum se ab idolorum cultu impollutum
seruabat, sed maximam quoque multitudinem,
qui in fraudem impulsu fuerat, ad veritatis ag
nitionem reuocabat.

Porro Maximianus soluta, qua hætenus v
sus fuerat, omni humanitatis specie, apertum
cum

cum ipso Christo bellū suscepit. Ecclesias itaque
 templaque Christianorum demoliens saevos per oēs
 provincias crudelitatis suae mittebat ministros,
 qui sacrificare recusantes, sine ullo vel personarum
 vel dignitatis respectu, supplicij subderent.
 Ipse verò cunctis Praefectis seipsum formam
 modumque subuertendi Christianos puniendiq;
 constituens, cōuocata concione, orationem habuit;
 qua nunc horrendos cruciatu ob oculos proponebat,
 nunc humanitatem & benevolentiam, opes deniq;
 & honores, deorū cultoribus ostētabat. Cum
 que totis viribus in eo pugnaret, vt constantes
 Christianorum animos vel minis vel promissis
 conuelleret, presbyter quidā Christianus, Glycerius
 nomine, nō minore sapientia q̄ pietate prēditus,
 Maximiano egregia animi virtute atq; constantia
 se opponens: Neque tua, inquit, promissa & dona
 desideram⁹ ò Imperator, neque minas omninò
 curamus. Qomodo enim ea nostros delinient
 aut afficient animos, quae pro somnijs habemus?
 Mala autē quid minitaris ijs, qui damnū
 pœnamque reputant, nō vel grauissimis pro
 Christo exerceri supplicij? De trophæis verò
 & inclytis victorijs de Gentibus reportatis,
 vide quæso quā stultè & ineptè glorieris;
 vtpotè, qui cum plurimos viceris, a foeminis
 tamē & pueris, Christianæ religionis miserè
 vincaris. Vide igitur quo animo nobiscum
 certamen suscipis. Sunt enim nobis non terrena,
 sed arma cælestia, quibus contra te in acie
 prodibimus: & admirabili victoria inclyti
 triūphabimus. Percussi enim interimemus,
 & cadentes, contra te trophæū erigemus.

*Galerius Maximianus
 sua oratione
 quā ad Christianos
 habet, Christi
 fideles subuertere nititur.*

*Glycerius presbyter eò
 præclare respondet.*

Hæc audiens Imperator incredibili animi dolore saucius, occultos furoris stimulos tunc quidem repressit, egressusque è templo, iubet Glycerium ad Ecclesiam tendentem manu militari compræhendi: & correptum ad se adduci. Adductus ad tribunal, annuente solummodo Imperatore, mox boum neruis tam vehemèter cæsus fuit, vt & verberantes quidè vires, & illum qui cædebatur, vox deficeret. Cumq; ijs tormentis martyr longè superior esset, immanis tyrannus lictores ad inferendos cruciatus eousque incitauit: donec humi stratus martyr, nihil ab exanimi differret: sanguine quidè iam exaninato, pelle verò vento tumefacta, & ipsa carne prius consumpta, nudis ossibus solus ad misericordiam omnibus cõmouendam, apparetibus. Nec erat sanè aliquis tam fidelis & barbarus, qui non ingemisceret, & misericordia motus, ad tantos cruciatus profundius suspiraret. Solus Maximiani animus omni adamante durior ei insultabat. Martyr verò quantum nihil à mortuo differret, lingua tamen pro Christi gloria cõtra tyrannũ decertabat, vehementique spiritu hæc assidue verba repecebat: Sum Christianus, seru⁹ Christi, qui solus verus Deus est: vnus est mihi Dominus, vnus Rex. Tyrannus verò non ferens loquendi libertatè, iubet eum solui à vinculis, abductum verò extraciuuitatem, igne crematum mortem subire.

Ductus ergò generosus ille ad locum cõstitutum, versa ad Orientem facie, Christo partim gratias agens, partim supplices pro se preces fundens, ligno affixus fuit, totoq; corpore Crucis signo munito igne subitus accenso præclara

*S. Glycerius
immanissime
flagellatur.*

*Stupenda
martyris
fortitudo.*

*Viam cre-
matur S.
Glycerius.*

clara Iesu victima cremata fuit. Eò verò tã glorioſo fine conſummato cùm idolorũ cultores candidis & magnificis induti veſtibus ad fanũ duodecim deorum, quod erat in regia, feſtum celebraturi confluere, ſolus Indes atra pul- laque veſte deformatus, in tenebroſa delituit domuncula; copioſa lachrymarum imbri im- piorum interitum acerbè deſcens. Quod ſimulac renunciatum fuit Imperatori, ille furore infaniens Indem adduci, victumque compedi- bus carceris ſqualorem ſubire iuſſit. Deindè de maxima ſacerdote diligenter inquirens, eam quoque ad regiam reduci præcepit. Quod Præ- ſecta monaſterij ve reſciuit, Domnam virili cõfeſtim habitu & tonſu adornauit, adhibitiſ- que precibus & lachrymis viæ cuſtodibus, eam dimiſit.

*Indes degis
in cuſtodia.*

*Præſecta
monaſterij,
in quo degis
Domna, eam
virili habitu
induit, &
dimiſit.*

Sceleratus interim cuncta luſtrans monaſte- ria, cùm eam minimè inueniret, furorem ſuum manusque nefarias in ſacratiffima domicilia & corpora Chriſto conſecrata intulit, & cæ- dibus atque incendijs cuncta miſerabiliter re- pleuit. Fugiebant certatim ad montes & ſpe- lunças, vna tantum cura ſolicite, vt pudicitiam conſeruarent: & opprobria improborum ho- minum euaderent.

*Deuſtae
monaſteria
Galerius
Maximia-
nus.*

Inter omnes autem exſtitit tunc vna, Theo- phila nomine, ceteris & corporis pulchritudi- ne, & generis claritate, & virtute præſtantior: quæ raptà à liſtoribus, ad proſtibus trahe- batur. Illa verò Ieſum amorem ſuũ cū lachry- mis inuocans certum de cælo expectabat auxi- lium. Itaque in lupanar inducta, cum vnus in- ſano libidinis ceſtro percitus, ad eã accederet:

*Theophila
virgo ſan-
ctiſſima da-
citur in lu-
panar.*

Fff 3 & illa

*Malè perit
homo petu-
lans.*

*Plerique
eredunt in
Christum.*

*S. Angelus
Theophilam
liberat è lu-
panari.*

*S. Dorotheus
cum socijs a-
pud Impera-
torem accu-
satur.*

*Item Myr-
donius &
Mygdonius.
Ceduntur
L. x. nervis
crudelissime*

& illa lectioni sacrosancti Evangelij incumbere: mox scelestus diuina ultione humi concidit, multisq; horis omni sensu destitutus, ad pedes Theophilæ immobilis expirauit. Alijs deindè atque alijs irruentibus similis omninò terror incussus fuit: ità vt visis mirabilibus apertè Christi virtutem & potentiam faterentur. Astabat virgini Angelus Domini in specie adolescentis superadmirabilis; ex cuius oculis radij quidam splendoris, fulguris instar coruscabant, quorum aspectu nefarij impiorum conatus ilicò concidebant. Plerique etiam, abnegata simulachrorum superstitione, Christo nomina sua dederunt. Omnibus itaque metu repressis & fuga elapsis, angelus virginem ad templi vestibulum manu deduxit: in quo nocturnos de more hymnos Christiani concinebant. Ingressa verò templum gaudio & metu plena magnalia Dei cunctis enarrauit, fulgoris præ lætitiâ imbre lachrymarû, vota preceque & gratiarû actiones Deo magnificè persoluit.

Intercè ministri Imperatoris odio & ira in Christianos furentes, aduersus Dorotheû, qui gloria quidem & civili dignitate erat insignis (vtpotè qui ab Italis Præpositus vocaretur) pietate autem erat insignior: calumniam commouerunt. Habebat ille eximia pietatis suæ socios Mardonium & Mygdonium, Indemq; qui omnes pariter Maximiano oblati sunt. Tyrannus cum sua sponte in eos satis esset concitatus, tum verò improborû istorum calumnijs stimulatus, ad orabie exarsit, vt extensis simul manibus & pedibus, crudis bouis maritimes immaniter cædi iuberet. Et statim sex

vnum-

vnumquemq; circumstantes lictores, magna parte diei eos perpetuò verberarūt; nulla scelerati moti communis naturæ misericordiat licet lubrica, propter profluentem in terram sanguinem, ægrè vestigia firmarent.

Cæsi deindè totoque corpore laniati in carcerem, graui ferri pondere onerati, abducti sunt. Vagabatur intereà furor Maximiani & obuios quosq; Christianos dilacerabat. Nec ministri impietatis rem segnius gerebāt. Cùm enim non ignorarent Christianos celebritate præcipua Christi Saluatoris natalitia colere, cunctosque ad eam solennitatē certatim confluere, obseruata diligenter temporis ratione, hanc ab Imperatore potestatem postularunt: vt liceret Christianos ea solēnitate in templo congregatos magna militum manu circumdare, & dijs sacrificare recusantes vnà cum ipso templo concremare. Placuit mirum in modū hoc dæmonis inuentem Imperatori: qui non modò potestatem fecit, sed consilio quoque, & militibus iuuuit, vt vna internecone Christianos omnes delerent. Adfuit tandem Saluatoris natiuitas, & Christianis pariter adunatis, & in hymnos precesque incumbentibus, impij templum lignis sarmentis & arida qualibet materia circumdederunt: missoque præcone nūciarunt, vt præfens suppliciū euadere vellet, dijs confestim supplex fieret. Aderat Ecclesiæ Archidiaconus; qui audita præconis voce, igne diuini amoris vehementer incāduit; vocemq; cōtrā extollens luculētis sanè verbis ex eloquio sacrorū voluminum prolatis, Christianos oēs ad subeundam pro Christo saluatore mortem

*Mittuntur
in carcerem.*

*Impij regis
impij satellites.*

*Christiani
omnes ipsa
natiuitatis
Dominicæ
die, in tem-
pla suo cir-
cumuallan-
tur.*

Archidiaconus egregie accedit animos Christianorum.

egregie confirmavit. Vix ille orationem finierat, cum omnes vna voce exclamarunt, Christiani sumus, Christiani, & deos tuos, o Imperator, non colemus. Maximianus ea martyrum constantia turbatus, faces subdi, & cunctos flammis absumi mandauit. Christiani interim, omnes catechumenos sacro fonte lustrantes, mutuis abhortationibus ad gloriosam mortem sese prouocabant. Christi que numen iugiter implorantes, ac canticum trium puerorum magna voce concincentes, tandem, flammis intantum sublatis, omnes simul exusti sunt. Quinque dies ignis sauebat, pascebat que vniuersa: magno sane gaudio Imperatore exultante, quod iam Christianis omnibus deletis, nullos prater ea superesse putaret: qui pro pietate vel huc cere auderent.

Dan. 3. Multa Christianorum militum cum templo comburuntur.

Itaque ut dijs suis de tanta victoria triumphum ageret, fanum Cereris, quae erat apud eos dea maxima, ingressus est. Cumque execrandis intentus sacrificijs, gloriabundus ante aram consisteret, quidam ex numero militari, Zeno nomine, zelo plenus aduersus impios, exclamans: Erras, inquit, o Imperator, lapidibus & lignis, manu hominum fabricatis, sacrificas. Respice miser, & vel ex ipsis Dei operibus opificem agnosce. Ad eam vocem stupefactus Imperator: Quin, inquit, hominem istum tanta audacia ac temeritate reprimitis? Maxillas eius lapidibus confringite, & capite, ut par est, plectite. Contritis maxillis, parum spirans extra ciuitatem abductus fuit: ibique capitis abscissione martyrij corona redimitus est.

Zenonis militis eximius pro pietate zelus.

Capite caditur.

Post

Post hunc alius quidam compræhensus atque in vincula cõiectus fuit, qui literas ab Anthimo episcopo ad Dorotheum, eiusque socios deferebat. Delitescbat pontifex in vico quodam; & non modò precibus, sed literis etiam suorum animos in fide roborabat. Itaque literarum baiulus (erat is * Diaconus) à Maximiani satellitibus tentus, & propter dicendi libertatem lingua prius execta, lapidibus obrutus constanter occubuit. Indè furorem ad Dorotheum eiusque socios conuertens tyrannus, Dorotheum quidem capitis damnauit; Mardonium verò incendio; & Mygdonium humo defossam vita spoliari iussit. Gorgonium autem & Indem ac a Petrum molaribus ad collum lapidibus alligatis in mare præcipites agi.

* forsan
Theophilus
nomine.
Diaconus,
lingua præ-
cisa, lapidibus
obrutus.
Sex illustres
martyres pe-
rimuntur.
a Eusebio &
Nicephorus
de Petro ali-
ter sentire
videntur:
nempe quod
in supplicijs
animam ef-
stauerit.
S. Domna è
spelunca ve-
nit in ciuitate
tem.

Quæ ut casta rescivit Domna, quæ in antro delitescens herbarum radicibus & potu aquæ, vitam egrè sustentabat, haud mediocri est gaudio perfusa; maximè quòd Indem antiquum pristinæ certaminis sui consortem, tam glorioso sine coronatum intelligeret. Itaque martyrij similiter vehementer cupida, è spelunca ciuitatem adiit; omniaque perlustrans, cum templum in cineres planè redactum cerneret, ingentè lachrymarum vim profudit: tacitè eos foelices prædicans qui agonè suam per flamas compleuerant. Indè verò ad mare abiens, eccè piscatores in littore retia parantes & contos remosque expediètes, eam ad laboris pariter & prædæ societate inuitarunt. Illa verò alacri animo obtemperans, utpotè virili contexta habitu, cymbam est ingressa; missisque in profun-

*Diuinitus
SS. Indes, &
sociorum ve-
perit cada-
uera, S.
Domna,*

*Sepelit ea
propè in tu-
mulo SS. Do-
rothei & so-
ciorum eius.
S. Domna in-
dixit ad
heret San-
ctorum reli-
quijs eas co-
lens.*

*S. Domna
amputatum
caput com-
buritur.*

dum retibus, noctu, pellente caliginem luna, immane pondus persenserunt. Et ecce redi-
tis ad littus nauiculis, inter piscium multi-
tudinem, mortuorum corpora non sine stupore inuenerunt. Quæ Domna incredibili cù gaudio & lachrymis excipiens, in loco quodâ pro facultatum & temporis ratione aliquamdiu curauit, fouit; lachrymis abluit: & lineis extersit. Inter ea officia alius quidam nauclerus diuina prouidètia ad littus ipsum appulit; qui cum Christianis esset initiatus sacris, gratulabundus sindones & vestes candidas, unguenta denique & suffitus è naui protulit: atque in deponendis sanctorum reliquijs, cum Domna laborauit. Quas illa omni cum reuerentia composuit, pariterque cum nauclero ad portam ciuitatis detulit: & corporibus Dorothei acque sociorum eius eodem in sepulchro sociauit.

Adhæsit verò deinceps, nauclero abeunte, sacris reliquijs sanctissima virgo; debitumque martyribus impedit honorem: ad eandem martyrij palmam votis precibusque sine intermissione aspirans. Quod ut ad aures peruenit Maximiani, iussit eam gladio feriri, & iisdem eodem in loco martyribus sociari. Igitur præclara virgo, vitæ sanctitate & moribus ornatissima, multisque certaminibus incluta, truncato capite (quod homines nefarii igni tradiderunt) desideratam diu martyrij palmam adeptæ est.

Et paulò post præstanti sapientia vir Bothymius sociatus fuit; qui cum multis, per omnem vitam, doctrinis & monitis Christo martyres obtulisset, acriter in se Maximiani furorem

fulci-

fuscitauerat. Vnde multis eū prius tormentis à Christi confessione conatus est abducere: sed cum frustra inuictum pectus diu multumque exercuisset: celebrè illi mortem ense intulit.

*S. Euthymij
martyrium.*

His igitur veluti quibusdam astris Nicomedia decorata, magnum & gratum emittit splendorem: qui auro & gemmis & margaritarum tyris longè est illustrior. Sunt enim martyres multitudine & pulchritudine insignes, numero viginti millia; quorū vno, post Christi natalem, die peragitur memoria; tanto maiore gaudio, quod altero post die, Infantium certamina toto orbe celeberrima, maximo Christianorum omnium gaudio recoluntur: quod sicut illi ense, ita etiam hi igne, ad eandem & parem Christi gloriam peruenerunt. Quibus postremò accessit Glycerius, Zeno, Theophilus, Mardonius, Dorotheus, Indes, Petrus & Mygdonius: & tres denique virgines, Agape, Theophila & Domna, quæ in hisce certaminibus facillè primas obtinet.

*20000.
Martyrum
Nicomedia.*

Ceterum Anthimus, post hos omnes summa industria perquisitus, tandem inuentus Nicomediamque perductus, consummauit martyrium; non quidem breue atque leue, sed in quem Maximianus præ ceteris immensum odium concepisset; utpotè quem sibi antè alios aduersarium sentiebat (quo superstitè, spe cadere videri posset, ut quod conabatur, efficeret, de Christianis vbique delendis) in eum inquam ad se perductū, omnia quæ diu fuerat meditatus supplicia exercuit: ut lector singulatim videre poterit, in eius Actis 27. Aprilis Tom. 2.

VITA